

‘Ο Στρατηλάτης ὁ πολὺς τὸ βόμβαρδον φυσῶν
καλεῖ ἑστὰ ἄπλα καὶ αὐτοὺς τοὺς λούστρους τῶν Περσῶν.

πρὸς τοὺς Πομάκους ὤρμησαν οἱ Βούλγαροι μὲ βίαν
Αὐτὸς ὁ ἀφιλότιμος νισάρι πιά δὲν ἔχει,
καὶ πάλι ἔπως φαίνεται κακὴ δουλειὰ σου τρέχει,
κι’ ἂν τὸν ἄερα ἔπως πρὶν ἀφήσης νὰ σοὺ πάρῃ
τρέμω μὴν κόψης, Θεοδωρῆ, καὶ κάθε σου ποδάρι.»
Αὐτὰ καὶ ἄλλα, Περικλῆ, τοῦ εἶπα οὐκ ὀλίγα

κι’ ἀρπάσας ἓνα βόμβαρδον ἑστὸ σπῆτι μου ἐπήγα,
ἀλλὰ ἑστὸν ὁρῶμον ἔμαθα πῶς εἶναι ἔλα φέμματα
κι’ ὁ Θεοδωρῆς ἐγλύτωσε ἀπὸ πολέμους καὶ αἵματα
κι’ ὡς γνωστὸς σαλιγκάρος μὲς ἑστὸ καυκὶ τρυπῶνει...
Π.—‘Ὅστε λοιπὸν μπαγλάρωμα μὲ τρόμπα καὶ τρομπόνι.

‘Ο μουσηγῆτης Θεοδωρῆς μονολογῶν περιχαρῆς.

Ἐμπρὸς!... ἄς ξεσπαθῶσωμεν εὐθὺς κατὰ τοῦ Σπάθης,
ἄς μείνῃ δίχως ὄργανον ἢ Φιλαρμονικὴ,
καὶ τῶν παθῶν του ἄγρηγορα τὸν τάραχον ἄς πάθῃ
κι’ ἄς λείψῃ τὸ κελᾶδῆμα κι’ ἡ τόση μουσικὴ.
Δὲν ἔχει πλέον ἔλεος... τὸ εἶπα καὶ θὰ γίνῃ,
κι’ ὁ Σπάθης δίχως ὄργανον κανένα θ’ ἀπομείνῃ.

Ἐκεῖνος ὁ ἀνόσιος, ὅπου τὸ κράτος ἔδον
μὲ πανουργίας μικρὰς διέφθειρε καὶ δόλον,
ἐκεῖνος ἐπροσπάθησε μ’ ἀναίδειαν σπανίαν
νὰ φέρῃ φάλτσο δυνατὸ ἑστὴν τόσην ἁρμονίαν.
Διέφθειρε καὶ Ἄπολλωνας, διέφθειρε καὶ Μούσας,
κι’ ἔλας σχεδὸν τὰς ἑκαμὲ σαρανταποδαρούσας.

Τελείωσαν τὰ φέμματα... τὸ πόδι θὰ κτυπήσω...
τὰ ὄργανα ποὺ τοῦδωστε ἢ πρὶν Πρωθυπουργὸς
ἐγὼ μὲ μίαν προσαγῆν θὰ τοῦ τὰ πάρω πίσω
κι’ ὁ Σπάθης ὁ μουσικὸς θὰ στέκεται ἀργός.
Ἄποια εὐχαρίστησις κι’ ἐκδίκησις μεγάλη!...
ὁ Θεοδωρῆς τὸ ἄκτι του σ’ ἐκεῖνον θὰ τὸ βγάλῃ.

Ἄλλ’ ἐστὶ Δίκης ὀφθαλμὸς κι’ ἰδοὺ ἡ τιμωρία
ἐπέρχεται ἀμειλικτος, μεγάλη, καὶ βαρεία.
Τὶ εἶπα ἐκδικήσεως ἀκράτητος μὲ φλέγει!...
κι’ αὐτὸς ὁ μέγας θριαμβὸς ἑστὸν Θεοδωρῆν ὠφείλετο,
κι’ ἔλος ὁ κόσμος σήμερα ἐπιτροπῶν θὰ λέγῃ:
«Ὁ, τι Τρικοῦπης ἔδωσε Θεοδωρὸς ἀφείλετο.»

Τελείωσαν τὰ φέμματα... τὸ πόδι θὰ κτυπήσω...
θὰ ξεσπαθῶσω κατ’ αὐτοῦ, θὰ τοῦ τὰ πάρω πίσω.
Αὐτὸς, ποὺ κατηγόρησαν οἱ Τάκηδες κι’ Ἀγάθοι,
ἐκεῖνος, ποὺ τοῦ ἐπρέπει εἰς τὸν λαϊκὸν θηλειὰ,
τοῦ Δημοσίου ὄργανα ἐχάρισε τοῦ Σπάθης
ἔπως ἡμῆ τὴν ὁδὸν του καὶ ψάλλῃ τὴν Ἐλῆά.

Ἄποια, Σπάθης, ἄγρηγορα τὰ τόσα ὄργανετα,
τῆς πέντε φουσαρμόνικαις, τὰ δύο κλαρινέτα,
κάθε γράν κάσσα τραντακτὴ καὶ κάθε μπασαβιέλα,
τρόμπαις μαρινίαις, πῆφερα, διάφορα ταμπούρλα,
σουραύλια, ντέφια, τούμπανα, καθὼς καὶ τὰλλα ἔλα,
ποῦ σὰν τάκοῦν οἱ ἄνθρωποι τοὺς πιάνει τόση μουρλα.

Τώρα που πόλεμοι κανείς 'σ'τή μέση δὲν ὑπάρχει,
τώρα που τὸν Θανόπουλο διώρισαν Νομάρχη,
τώρα που ἔξυμπερδεψα μὲ τοὺς Ἰσραηλίτας
καὶ παρακλήσεις ἔπαυσαν καὶ ἀπειλαὶ Ραββίνων,
ἀπὸ τοὺς μουσικίζοντας τῶν Ἀθηνῶν πολιτας
ζητῶ τὸ βομβαρδίνιον, τὸ κόνρον, τὸ τὰκταβίνον.

Ὅπισω, Σπάθη, ἄγγηγορα καὶ τρόμπα καὶ μπεπάσο,
πριν θυμωμένους καὶ τὰ δῶδ' ἰσὴ ράχη σου τὰ σπᾶσο.
Ὅπισω καὶ τὸ φλούγκελχορν, ὀπισω τὸ εὐφώνιον,
τὸ τένορχον, τὸ βόμβαρδόν, τὸ ἄλτχορν, τὸ τρομπόνιον,
κί' ἄς γνωστὰ καὶ ἀγνωστὰ ἢ μουσικὴ ὄριζει
κί' ὁ Καίσαρς κί' ὁ Σάιλερ κατ' ὄνομα γνωρίζει.

Ὡ! δότε μου τὸ φλούγκελχορν μὲ τὸν βαρὺν τὸν ἦχον
νὰ παίξω τὴν ἐξαρνικήν του πριν Νομάρχου παθῶν,
που πάντοτε ἤμτερον ἀγαπητὸν τὸν εἶχον
κί' αὐτὰς σπουδαίαν ἔκαμε εἰς τὸ Κορδόνι θρασυῖν.
Μὰ δότε καὶ τὸ τένορχον νὰ παίξω λυσσαλέος
τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν καυᾶ καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως.

Ὁ Καραπάνος ὁ ἠγῆλᾶς ἀπὴρ τὰ τρομπόνια
νὰ ψάλλῃ τὰ χρωῶλυτρα, νὰ ψάλλῃ τὰ κουπόνια,
νὰ ψάλλῃ καὶ τῶν Τραπεζῶν τὸ φημιμένον δάνειον
καὶ ἄρμονιαν ἐξ αὐτοῦ ν' ἀκούσετε οὐράνιον,
κί' ἐγὼ εἰς τὸ κρεβάτι μου μὲ τῆς νυκτὸς τὴν ρόμπα
τοῦ Καραπάνου νὰ βαστῶ τὸ ἴσο μὲ τὴν τρόμπα.

Εὐοὶ ὁ Πρωτοκάθεδρος!... εὐᾶν ὁ Δελγηγάννης!...
ὀνεῖτε τον ἐν φλούγκελχορν, ἐν ἄλτχορν καὶ ὀργάνοις.
Ἔως ἰστὰ γείλη γέμιστε τῆς διζῆσις το σταμνί,
τοῦ μουσηγέτου ἄρχοντος τὴν βασιλείαν ψάλλετε,
διότι κάθε ὄργανον που τὴν Ἐλῆα ὀμνεῖ
ἀπὸ τὸν Σπάθη πέρνεται καὶ ἰστὸν στρατῶνα βάλλεται.

Εὐοὶ ὁ Πρωτοκάθεδρος!... εὐᾶν ὁ Δελγηγάννης!...
ὀνεῖτε τὸ Κορδόνι του οἱ πάντες ἐν ὄργανοις.
Γιὰ τῆς Ἐλῆας τοὺς μουσικοὺς κακὴ θὰ γίνω Λάμα,
καὶ τώρα που δὲν ἄφησα εἰς τούτους ὄργανεῖν
θὰ τρέγουν ἔξω ἰστὸς ἄγγρους νὰ κάνουν μὲ καλὰμα
μπεμπάσο, βομβαρδίνιον, εὐφώνιον, κορνέτο.

Ὁ Παπαγιαννακόπουλε, σὺ Κάτων Πατρινέ,
ἤμτερε παμφιλτατε καὶ ὄνομα σωτήριον,
μὴ τὸν καιρὸν σου ἀδικα περνᾶς ἰστὸν καρφενέ
κί' εὐρέθη πρᾶγμα μιά φορὰ γιὰ Κατηγορητήριον.
Τὴν ρεδιγκῶτα φόρεσε καὶ σφίξε τὸ κονοῦλι,
ποῦ τὸν Τρικοῦπὶ νὰ φανοῦν οἱ οὐρανοὶ σρονδούλι.

Τοῦ Καζιτόρ' ἡ ἄμαξα, τὰ φοβερά ἐλλείματα,
ἐκεῖν' αἱ προκαταβολαὶ καὶ τὰλλα του ἐγκλήματα
δὲν εἶναι τίποτα θερρῶ ἐμπρός ἰστὰ ὄργανεῖνα,
που δεξιὰ κί' ἀριστερὰ ἐσκόρπιζε κί' ἐπέτα,
ζητῶν μὲ ζένα κόλλυβα μνημόσυνο νὰ κἀνῃ,
οὐδὲ κανένα ἐγκλημα τὸ φλούγκελχορν δὲν φθάνει.

Σῆκω νὰ γράψῃς ἄγγηγορα ἐν ὄργασμῳ μεγάλῳ
ἕνα καὶ γιὰ τὸ φλούγκελχορν καὶ γιὰ τὸ ἄλτχορν ἄλλο.
Μὰ γράψε σὲ παρακαλῶ γολῆν καὶ ἄξος χίνων
ἐπτά γιὰ τὸ εὐφώνιον κί' ὅκτω γιὰ τὰκταβίνον.
Φανοῦ τραχὺς κί' ἀμειλικτός κί' ὡς πρὸς αὐτὰ τὰ δῶρα
κί' ἄς προστεθῆ μὲ τὰ λοιπὰ καὶ μίᾳ κλαπαδόρα.

Ἠλικὴ ἀνακάλυψις μὲ αὐτὰ τὰ ὄργανεῖνα!...
μ' ἐκεῖνα τέλος εὐφρονε τὴν λύτιν του προβλήματος...
στὰς ἀποθήκας τοῦ στρατοῦ εὐθὺς πετάξτε τα
ὡς κατασχόντης ὄργανα καὶ σώματα ἐγκλήματος,
κί' ἐκεῖ ἄς μὲν ἄρχηστος τοσοῦτος θησαυρός
κί' ἄς τὸν σκεπᾶσῃ βαθμηδὸν τῶν χρόνων ὁ εὐρῶς.

Ἄς μὴν ἐξάψουν πώποτε τὰ στήθη τῶν Ἀρχαίων
δι' ἄσματος πολεμικοῦ καὶ τόνου εὐελεῶδων
ἄς μὴν ἦγουν εἰς τελετὰς, εἰς γάμους καὶ κηδεῖας,
ἄς μὴν ὀμνήσουν πρόπαια καὶ τῶν χειρῶν κοψίματα,
οὐδὲ πολέμιον λαίλαπα, οὐδὲ καιροῦς εὐδίας,
ὅπου στομάτων νηστικῶν ἀκούονται ρεψίματα.

Ἄνὀργανος καὶ ἄφρονος ὁ βίος των ἄς τρέψῃ
καὶ μουσικάντης πώποτε κανεῖς ἄς μὴν τὰ παίξῃ.
Τὸ βόμβαρδόν, τὸ τένορχον, τὸ κόνρον, τὸ εὐφώνιον,
ἄς μὴν ἠχῆσιν παντελῶς ἰστὸ ἄστου τῆς Παλλάδος,
κί' εἰς λήθη ἄς παραδοθῶν κί' ἀνάθεμα αἰώνιον
ὡς ὄργανα αἰσχύναντα τὸ πᾶλῶς τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μὲ ἄλλουσι λόγουσι ἀγγελίαις.

Ὁ Χρῆστος Βλάγος, νέος καλὸς καὶ νονηγῆς,
καὶ δὴ τὸ γένος ἔλκων ἀπὸ τῆς Κατοχῆς,
τῆς Νομικῆς διδάκτωρ ἐγένετο ἰσχυρῶς
καὶ τῶρα ἰστὴν πατριὰ πηγαίνει ἀδοκίματος.

Τὸ ἄριστον Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδῃ
ἐν ἄγγελια εὐχάριστον παγκρατικῆς μᾶς διδει,
πᾶς δηλαδὴ ἐσῆσθησε μεγάλα Πρικοτοῖα
καὶ ὀποκαταστήματα πιντοῦ τοῦ Βασιλείου,
διὰ ν' αὐθῆσῃ ὅττω πᾶς καὶ ἡ κυκλοφορία
ἐκίστος περιοδικῶ καὶ φύλλου καὶ βιβλίου.
Κί' ὅστις ποιεῖ τὸ ἔργον του παλοῦμένου νὰ ἰδῇ
συννεοῖται: δι' αὐτὸ μὲ τὸν Κωνσταντινίδῃ.

Θερικλῆς καὶ καρφεπὸλης ἐκ τῶν πρώτων ἐὰν εἶται
ἰστὸ «Ρωμῆου» τὸ καρφενεῖον τρέχα κάτσε σταυροπόδι,
ὅπου κἀταί παρακλεῖρους τοῦ κομίου α' Ἀβρ-Σβόσε,
ἰστὴν Πλατεῖαν Ὀμονοίας, τὴν τοσοῦτον θορυβῶδη.
Ὁ δὲ Σταθρὸς Γεωργίος, καρφετῆς ἐκ τῶν σπανίων,
διεθθῆνε ὅπως πρέπει τοῦ «Ρωμῆου» τὸ Καρφενεῖον,
κί' ἔγει μόνον μὲ δεικᾶρα ὁ περίφημος καρφῆς,
ποῦ ἰδέαις κατεβᾶζει ἰστὰ κεφάλια μας σορᾶι.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν οὐκ ἔκαν — πᾶς ἰστὸ σπῆτι μου ἀνίθη,
ἰστὴν Νεοκάλιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε στροφῆσι,
μὲ ἐνοδοχέο Εἶδη, — ὅπου ἰστὸ ἰδίε τρεῖς ἰστὸ εἶδη,

μὲ ἱμνοῦν, μὲ μὲ μάντρα, — μὲ μὲγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χηρὰ δίχως ἀνδρα, — ποῖται ἄλλουσι μαρμῆ.